

in collaborazione con

Ten Little Indians 2020

a cura di Silvia Giambone e Fabrizio Pizzuto

Anna Ill, *Losing Touch*, 2020

Losing Touch, riflessione e azione di un contatto, text de Chiara Cottone

Traducció de l'italià al català per Angelica Tognetti

Losing Touch, reflexions i accions d'un contacte.

Cinc imants col·locats als extrems dels dits d'una mà i un guant, mediador del contacte, provoquen moviments incontrolats i tendeixen, continuament, a atreure's l'un a l'altre. Es tracta de *Losing Touch*, la videoinstal·lació creada per Anna Ill (1990), una artista catalana que viu i treballa entre Londres i Barcelona. El vídeo és una reflexió sobre la impossibilitat de tocar i ser tocats. La imatge ens sembla familiar, una mà i un guant, però el gest i l'acció que se'n deriva ens conviden a repensar per un moment aquella familiaritat i a redefinir-la segons els nostres records i experiències personals.

Nascut durant el període de confinament que va passar l'artista a la galeria Jupiter Woods de Londres, el vídeo forma part de la sèrie *How to Disappear* de 2020, un projecte creat amb el suport de la Sala Art Jove, una organització artística amb seu a Barcelona, i sota la tutoria de Sabel Gavaldón, comissari a Gaswork. L'obra és producte d'un moment íntim i d'una experiència traumàtica i nova, la d'una pandèmia. Dins dels límits imposats durant aquest període, també els artistes van haver de repensar i desplaçar les seves reflexions sobre certs aspectes de la intimitat que necessàriament estàvem cridats a transformar en una petició d'adaptació sobtada, no només personal, sinó sobretot col·lectiva. *Losing Touch* parteix justament d'una manca, la pèrdua d'un contacte, que és alhora un límit i una possibilitat. L'artista tracta les mans com a mecanismes d'adaptació i vehicles de noves habilitats sensorials i tàctils. D'una banda, el guant que és alhora privació i protecció; de l'altra, els imants que representen aquella forta atracció emocional i vivencial que determina una acció descontrolada i casual. Aquesta accidentalitat representa una forma molt peculiar d'activació d'experiències que és pròpia del modus operandi de l'artista. Anna Ill treballa a partir d'objectes trobats, objectes amb una forta càrrega emocional que ella manipula per extrapolar-ne les característiques més profundes. En una acció que es pot definir com a surrealista, l'artista treballa aquells mecanismes de l'inconscient que determinen una aproximació gairebé fisiològica a l'objecte. Partint del que el caracteritza, des de l'estratificació dels records fins als misteris que s'amaguen sota les seves formes, l'artista sent la necessitat de modificar-lo, alterar-lo en la composició mitjançant intervencions mínimes o invasives. Reelaborant els elements pels quals se sent atreta, Anna Ill també treballa la seva atemporalitat, un temps que s'allarga vertiginosament fent que l'objecte sigui capaç de canviar constantment, comportant-se com arxius de records i experiències. Aquests objectes, de la mateixa manera en què succeix al vídeo, esdevenen fetixes, residus d'accions prèvies que, en el mateix moment en què es presten a noves funcions, adquireixen noves característiques. En aquest sentit, l'obra de l'Anna no només posseeix una forta càrrega emocional, sinó que porta a una reflexió col·lectiva que, a través de l'arxivament dels records i la seva gradual estratificació, es recolza en un record íntim i privat que es presenta en forma de cos impersonal. En el vídeo, l'ús d'un fort close-up, així com en les obres-escultures, la dislocació i recomposició d'objectes tendeixen a deixar de banda qualsevol referència precisa d'un cos en favor d'un gest que pot ser repetitiu i incontrolat, o gradual i casual.

Losing Touch s'ha de considerar com un "studio video", com afirma l'artista, un exercici de loop que neix de la necessitat de comprovar les interaccions entre objectes i la seva comunicabilitat. Per a l'Anna, de fet, l'ús de la càmera de vídeo no és un tòpic, no és un espai que domina. Tanmateix, l'elecció del seu ús preval en aquesta necessitat íntima de transmetre la incomunicabilitat del moment que està vivint a través de la seva narració visual. És una necessitat profunda d'un jo que intenta adaptar-se a situacions de fort estrès físic i emocional i troba nous mètodes de supervivència. És un llenguatge semàntic i metafòric, en el qual no preval una narració precisa, sinó que es divideix entre repetibilitat i acció. El gest és redundat, encara que senzill: una mà decidida a portar un guant amb imants a les seves extremitats. El que es determina és un descontrol del gest i una atracció que contrasta amb el moviment i la repetició. L'intent reiterat d'introduir el guant redefineix el concepte de percepció alterant els sentits i inserint-se, d'una banda, com a vehicle, com a possibilitat d'activar un contacte, i de l'altra com a protecció. Aquesta performativitat del gest també amaga al seu interior una forta sensualitat lírica. El contrast entre la mà nua i la mà tapada que intenta generar formes de contacte ens parla d'una intimitat que no només és personal, sinó de tothom.

Losing Touch és, per tant, un exercici físic i mental. L'artista ho viu traspasant els límits entre el que és segur i el que no ho és, i ho fa en un intent de redefinir les prioritats fisiològiques de l'ésser humà, a través de noves formes de comunicabilitat. El tacte, aquest sentit tan necessari per a totes les formes de vida, esdevé el pretext per repensar els límits i les infinites possibilitats que poden sorgir d'un gest simple i pur.